

Erdélyi Toll — szerveknek

Kozma László

Az Év palástja

Kék égdarab, és napfény, sárga
Zöld erdőfolt az Év palástja.
Ezer darabból összefércelt,
Díszítik virágzó rétek.
És a varrásba öltve, itt-ott
Ezüstös forrás, gyöngyszem csillog.
És ballag az Év fagyba, sárba,
Télből tavaszba, onnan nyárba.
Az őszi köd, mint lebegő tüll,
Fogy az idő, a palást bővül.
S a csillagos szilveszter-éjbe
Fehéren megcsillan a prémje.
Egyszerre fénylik minden titka,
Ahogy nyakába kanyarítja.

Tükör

Üvegében az egész világ
Mi mutatja a tükröt magát?
Ezüst határát nem lépheti át
A tudásszomj vagy a kíváncsiság.
Mert szemedbe visszalobog fénye
És kérdéssel felel a miértre.

Cél

Mert kell, hogy valakiben úgy legyen készen
A világ, hogy helye van a kicsiny levélnek.
S a létező úgy függ a változáson,
Mint lombok az ingó kocsányon.
Nem tehetsz hozzá, nem vehetsz el belőle.
Keress a célt, a helyedet betöltve.
Mit kirajzolt a csillagoknak bölcse,
Életednek megérjen gyümölcse.

Árnyjáték

Megrezdülve szól az árnyék:	Páfrány csöndjén elpihennék,
Mi lenne, ha fénné válnék?	Hogyha hűvös árny lehetnék.
Felvillanva szól a fény:	Szél zúg vágyak lugasán.
Nyugszom lombok rejtékén.	Árnyból fény lesz, fényből árny.

Kegyelem

Csillogó harmat-zápor,
Olyan a kegyelem.
Sugara aláfol
A vízeséseken.
És a havazás csendjét
Átjárja a Jelenlét.
Hallgató tavak tükrén
Megcsillan, mint ezüst fény.
A lélek ragyogásán
Szétoszlik százezerszám.

Zápor

Zápor hull. Fénylik a világ
Ezer fátyolba rejtve.
Mintha az ember maga is
A zápor fátyla lenne.

Hajnal

Sötét rigó csippenti fel
A hajnalt, mint arany magot.
Eltelik vele, énekel
És a tollain átragyog.

Benedek Elek

Furulyás Palkó

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, még az üveghegyeken túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, volt egyszer egy szegény özvegyasszony, annak egy fia: Palkó volt a neve. Nagy szegénységben éltek: mikor volt mit egyenek, mikor nem. Nem volt egyebük, csak egy kidőlt-bedőlt falú házuk meg egy kertjük. Azt mondja egyszer Palkó az anyjának:

— Édesanyám, én nem éhezem itthon többet, elmegyek szolgálni, addig haza sem jövök, amíg legalább egy borjút nem szolgállok. A kertünkben majd felnövekedik, s lesz legalább egy kicsi gazdaságunk.

Elmegy Palkó szolgálatba, oda van egy esztendeig, szolgál egy borjat. Aztán megint elmegy szolgálatba, s megint szolgál egy borjat. A harmadik esztendőben is, a negyedik esztendőben is szolgált egy-egy borjat.

Volt már négy borjú, de kicsi volt a kert, és kevés széna termett benne, nem volt mivel tartásuk a borjakat. Ő bizony, gondolja magában, vásárra hajtja mind a négyet, s eladja. El is indul a négy borjúval, de amint az úton menne, szembejő vele egy ősz öregember, s azt mondja neki:

— Te legény, van nekem egy szépen szóló furulyám, neked adom, ha egy borjat adsz érte.

— Ugyan mit gondol, bátyámuram, csak nem adhatok egy borjat egy furulyáért.

— Csak adjad, ne félj, nem olyan akármilyen furulya ez, mint a többi. Majd meglátod, hogy nagy hasznát veszed még ennek.

Isten neki; gondolja magában Palkó, s odaad egy borjat a furulyáért. Azzal továbbmegy.

De még egy puskalövésnyire sem mehetett, megint elejébe kerekedik az az ősz öregember, s azt mondja neki:

— Te legény, adj még egy borjat, s nézd, ezt az egeret neked adom érte.

Nagyot kacag Palkó:

— Hát hogy adnék én borjat egy egéréért, mit gondol, bátyámuram? Van ott hon eger elég, mindig bosszankodik az édesanyám miattuk.

— Jó, jó, de ez nem olyan eger, mint a többi.

Addig beszél az öregember, hogy Palkó odaad egy borjat egy egéréért. Most már két borjúval ment a város felé, de hogy, hogy nem, az égből esett-e le, vagy a földből bújt ki, megint csak elejébe állott az ősz öregember, s azt mondta neki:

— Te legény, van nekem egy futóbogaram, ez csak az igazi. Neked adom, ha egy borjat adsz érte.

— Nem adom én — mondta Palkó —, nem bolondultam meg. Elég bolond voltam, hogy két borjat már odaadtam egy furulyáért meg egy egéréért.

— Mondom neked, hogy adj egy borjat ezért a futóbogárért, mert bizony nagy hasznát veszed.

Mit gondolt, mit nem Palkó, odaadta a harmadik borjat is. Ment az egy borjúval, hajtotta nagy búsán a város felé. Mindegyre vissza akart fordulni, hogyha találkozhatnék valahogyan azzal az öregemberrel, mert erősen megbánta a vásárt. Na, nem kellett hogy visszaforduljon, mert amint nagy búsán mendegélt, tűnődött magában, csak elejébe került az ősz öregember, s azt mondja neki:

— Hallod-e, fiam! Add nekem ezt a borjat is, adok érte egy zacskót.

— Nem adom én — mondotta Palkó —, bár a többi se adtam volna. Nem tudom, hogy kerülök az anyám szeme elé.

— Csak add ide azt a borjat. Ne búsulj semmit. Nem akármilyen zacskó ez. Tudd meg, hogy ebbe a zacskóba álom van kötve. Csak mondanod kell neki, hogy hány órát akarsz aludni, s annyit alszol, s ha mást akarsz elaltatni, azt is elaltathatod, csak szólj a zacskónak.

Azt gondolja Palkó:

„Ha már így van, minék menjek egy borjúval vásárra. Legyen az öregé a negyedik borjú is.”

Mikor a negyedik borjút is átadta az öregembernek, azt mondta ez:

— No, fiam, most menj haza. Otthon nem lesz maradásod, az édesanyád addig ver, amíg valaki ki nem szabadít a keze közül. De ha kiszabadultál, szaladj, amerre a szemed lát, s kiáltsd vissza az édesanyádnak:

— Isten áldja meg, édesanyám, addig vissza nem jövök, amíg király nem lesz belőlem!

Hiszen volt otthon nemulass, mikor Palkó hazaért. Kérdezte az anyja:

— Eladtad a borjúkat, fiam?

— El, édesanyám, el.

— Hát hol a pénz?

— Nem pénzért adtam, édesanyám, hanem ezekért ni. — S előhúzza a tarisznyából a furulyát, az egeret, a futóbogarat s az álomzacskót.

Haj, megmérgeződött az özvegyasszony! Kapott egy husángot, ütötte Palkót, ahol találta, s ha átal nem szalad a szomszédasszony, s ki nem szabadítja a keze közül, bizony mondom, hogy holtra veri.

Szaladott Palkó, amerre a szeme látott, de visszakiáltott az anyjának:

— Isten áldja meg, édesanyám. Addig vissza nem jövök, amíg király nem lesz belőlem!

Ment, mendegélt Palkó, hetedhét ország ellen, az Óperenciás-tengeren túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, s ért egy nagy városba. Abban a városban lakott a király. Ennek a királynak volt egy gyönyörűséges leánya, de ennek a leánynak nagy betegsége volt. Olyan nagy bánat nehezedett a szívére, hogy senki meg nem tudta nevetetni, s nem jött álom a szemére, sem éjjel, sem nappal.

A király éppen akkor hirdette ki az egész országban, hogy annak adja a leányát és egész országát, aki a leányát megneveteti, s olyan orvosságot ad neki, hogy mikor elkövetkezik a rendes ideje, tudjon aludni. Bezzeg jöttek mindenféle hercegek, grófok, bárók, válogatott cigánylegények, mind szerencsét próbáltak. De a királykisasszonyt sem megnevetetni, sem elaltatni nem tudták.

Megy Palkó is a király udvarába, s jelenti, hogy ő is szerencsét próbál. Csak üljön ki a királykisasszony a palota tornácára, s majd az udvaron mutat valamit.

Kiül a királykisasszony a tornácba, kiül a király is, a felesége is, összegyűltek mind az udvarbéliek is, hadd lássák, mit tud ez a szegény legény. Akkor Palkó kivette a tarisznyájából az egeret s a futóbogarat, szépen letette a földre. Aztán fújni kezdte a szépen szóló furulyáját, s hát halljatok csudát! Az egér derékon kapta a futóbogarat, s járták a táncot, hogy csak úgy porzott az udvar. De uram, istenem, akkorát kacagott a királykisasszony, hogy a kacagástól csengett a palota. Kacagott a király is, a felesége is, kacagott az udvar népe is.

— No fiam — mondotta a király —, megkacagtattad a leányomat, most még csak altasd el.

Azt mondotta Palkó:

— Csak vigyék be, felséges királyom, a királykisasszonyt a szobájába, fektessék le az ágyába, s majd meglátják, hogy mindjárt elalszik.

Mikor a királykisasszonyt lefektették, Palkó bedugta a fejét a tarisznyába, s szólt a zacskónak:

— Aludjék a királykisasszony holnap reggel nyolc óráig.

Abban a pillanatban bekoppant a királykisasszony szeme, s aludott édesen másnap reggel nyolc óráig.

Aközben felöltöztették Palkót drága szép bíborvörös gúnyába, s amint a királykisasszony fölébredt, mindjárt nagy lakodalmat csaptak, s az öreg király átaladta a leánya kezével Palkónak az országot is.

Hét nap s hét éjjel húzták a cigányok, járták a legények és leányok.

Lakodalom után Palkó elment az édesanyja után, s hatlovas hintón a palotába hozta. Sóra, fára nem volt többet gondja.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Csatáné Bartha Irénke

Mókás szél

Furcsa szél
kósza tánc
lófráló lányos szellő

Csupa dal
csupa láz
muzsika messze zengő

Furcsa szél
kósza szél
könnyed hárfán szökellő

Szalad lohol
hol itt hol ott
lebegőn tovalengő

Nézd messze már
s amerre jár
szanaszét hordja a hangod

Bolondos szél
táncoló kép
mókásan egyre kerengő

De ni-ni hirtelen
elül kerge kedve
és elbokáz a végtelenbe

Halak tánca

Bakacsin lett az ég kékje
felszökött a Hold az égre

tó tükrében nézi magát
illegeti koronáját
kerekíti a mosolyát

halak tánca elbűvölte
ugrándoznak nyakra-főre
bele a tó közepébe

karcsú testük fürge táncát
irigylük a tespedt békák:
bre-ke-ke

Merre, merre?

Hová fut a forrás?
„Patak-iskolába”,

köveken, kavicsoson
botorkál a lába.

Izmosodik egyre,
vágtazik előre,

hegyen, völgyön átal
folyó lesz belőle —

Réteken szaladgál
vonatfütyt kíséri,

több országot bejár,
s a tengert eléri —

Csire Gabriella

Mókus Pali vándorúton

I.

Meseregény

AZAZ MIKÉPPEN gyűjt a mókusfiú közmondást Vigaszvárosban, a dzsungelben, a csomagtartóban, a szirének szigetén, a mókusevőknél — mindenütt, ahol csak a buszadik század mókusa megfordul repülön, hajón, úszó jégtáblán és gyalog. VALAMINT ARRÓL, hogy minekutána a szeszélyes sors a mókusleányt Ürgümbürgüm császárság trónjára ültette, miképp szenvedte el Panni a lovagkori cselszövéseket. HOGY ANNAKUTÁNA Pali és Panni örök híűséget fogadjon egymásnak az esőverte országúton.

PALI PÁLYÁT VÁLASZT

Erdővárban élt Pali, Toboz hegyen innen, Tüskés folyón túl. Gondtalanul játszott, szökdécselt a vár arany és bíbor termeiben. Mogyorót rágcsált, de nem vette meg az erdei gyümölcsöt meg a tobozt sem. Amint annyira cseperedett, hogy könnyedén át tudott surranni a szomszéd várba is, Lucfenyő palotába, így szólt hozzá az édesapja:

— Ideje lesz, Pali fiam, pályát választani!

— Vajon mi lehet az a pálya? — erőltette képzeletét a mókusfiú. De választ nem talált. Kíváncsian hegyezte hát a füle bojtját.

— A megélhetés miatt kell pályát választanod, fiam. Mi úgy látjuk, tanítóddal együtt, hogy téged különösképpen semmi sem érdekel. Ezért gondoltunk arra...

— Dehogynem! — vágott közbe illemtudás nélkül Pali gyerek. — Máris tudományosan munkálkodom. Közmondásokat gyűjtök. Én a közmondás-pályára készülök.

Most már mókus tatán volt a sor, hogy elcsodálkozzék. Vajon mi lehet az a közmondás-pálya? — töprengett magában, de azért bölcsen hallgatott. És ugyancsak hegyezte a füle bojtját.

— Elhatároztam — jelentette ki Pali —, hogy közmondás-gyűjteményemet kibővítem, és az egész világ tapasztalatát egyetlenegy könyvbe sűríttem. Ez lesz a pályám!

Mókus tata elámult. Hogy ez a gyerek miket forgat a fejében! Az egész család hitetlenkedve csóválta a fejét, de csakhamar eszükbe jutott mókuséknak, hogy a Pali tanítója sok közmondást tett a fiókjába. Ezeket mind a mókusgyerekek gyűjtötték az erdei várak lakóitól. De hogy valaki erre a pályára menjen, azt eddig el se tudták volna képzelni. Nem döntöttek, sírjanak-e, vagy nevéssenek. Végül sír-

tak is, nevettek is. Alig titkolták Pali előtt, hogy tisztelettel néznek rá, amiért ilyen göröngyös, de minden valószínűség szerint dicső pályát választott magának.

A mókusfiút feltarisznyálta az édesanyja. Apja, anyja, testvérei és rokonai érzékeny búcsút vettek tőle. Pali, hogy felindultságát leplezze, bukfencet vetett, majd felsurrant a fára, s egyik ágról a másikra ugrott, akár egy akrobata. De azért utoljára ölelve hozzátartozóit, kövér könnycseppek gurultak végig sima orcáján, az elválás nehéz órájában.

Pali nagy integetések, farklobogtatások és jótanácsok kíséretében útra kelt. Nyakába vette a világot, hogy jelentős közmondás-gyűjteményét megalkossa. Kockás lapú noteszébe induláskor az ismert közmondást azonnal bejegyezte: KI KORÁN KEL, ARANYAT LEL.

NAPVIRÁG

Ment, mendegélt Pali, míg meg nem éhezett. Akkor eszébe jutott, hogy édesanyja mogyorós pogácsát csomagolt az útra. Leült egy forrás mellé, hogy megreggelizzen. Fehér szalvétát terített a térdére, műanyagpohárba forró teát töltött a termoszból, és falatozni kezdett. Már elverte éhét, mikor arra lett figyelmes, hogy két mogyorós pele útját állja egy kerékpározó mókusleánynak. Pali se volt rest. Azonnal felszökött a szalvétája mellől, és a mogyorós pelékre vetette magát. Egyikük nyomban elinált, de a másik pele kést rántott elő, és szörnyű nagy hadonászásba kezdett. Pali nemhiába tanult judózni az iskolában. Galléron csípte és földhöz teremtette a hetvenkedőt. Meglepetésében mukkanni se tudott a mogyorós pele. Nagy nehezen föltápaszkodott, majd sántikálva elődalgott.

Csak akkor vette szemügyre Pali a mókusleányt, amikor elmúlt fejük fölött a veszély. A csobogó forrás meg a sok-sok pogácsamorzsa hallgatta beszédüket. Szép volt a mókusleány. Fényes fekete szeme, sűrű szőke haja örökre elbűvölte Palit. Míg hazáig kísérte a lánykát, mindent elmondott neki, amit csak olvasott vagy filmen látott. Mert szeretett volna okosnak látszani, sokkal tanultabbnak, tudósabbnak, mint amilyen volt. Azt is megvallotta, hogy ígéretes jövő vár reá. Ha pepita fedelű, kockás lapú notesze megtelik közmondás-gyűjteménnyel, ő lesz Erdővár leghíresebb mókusa.

Úgy föllekesült saját szavaitól, hogy megígérte: miután befutja pályáját, visszatér és feleségül veszi Pannit, ha addig él is. De meglepetésére Mókus Panni a vállát vonogatta.

— Igaz, hogy megmentettél a mogyorós peléktől — mondta —, és ezért hálával tartozom neked. De én mást szeretek.

Pali elszomorodott. Mégis remélte, hogyha még többet fog tanulni, versenyre kelhet vetélytársával. Szép illedelmesen megkérdezte hát, kit is kell legyőnie. Panni sűrű sóhajtozások közepette bevallotta, hogy szerelme fenn tündököl az égen.

— Nézd, hogy mosolyog rám! Nézd, milyen kedves!

— Ostoba! — futotta el a méreg Palit. — Nem látod, hogy szikla, bokor, pele, mókus egyaránt élvezzi a sugarát? Épp rád mosolyog? Elment a szépeszed!

De Pannival nem lehetett értekezni. Könyörögve fordult Naplovag felé. Sürgette, kérte, hallgassa meg! Esdeklése meghatotta a tündöklő Napot. Földre bocsátott sugarán egy deli ifjú szállt alá. Naplovag aranypáncélban feszített. Fején aranysisak csillogott. Az ifjú fölemelte karját, aranypálcájával megérintette a mókuslány fejét, és így szólt:

— Kövess, Panni, és megtalálsz!

A mókuslányból szempillantás alatt napvirág lett. Mosolygó arcát a Nap felé fordította. Virágszirmokká változott haját szellő fésülgette.

Pali hiába szölongatta már a mókusleányt. Az elvarázsolt Panni rá se hederített, észre se vette a könnyeit. A mókusfiú bánatában előszedte noteszét, és a frissen szerzett közmondást följegyezte. NEM MINDENKOR ÉDESGYÖKÉR A SZERELEM — virított keserű tapasztalata a kockás lapon.

Még egy könnycseppet ejtett a napraforgóvá lett mókusleányért, és mindazonáltal tovább folytatta útját.

A FEHÉR KICSI KÍGYÓ, avagy A MÓKAMESTER ELSŐ FRICSKÁJA

Panni gyorsan szedte a lábát, mert az aranyjárda cipőjén keresztül is perzselte a talpát. A nyílegyenes országút szélén fényes tükör sziporkázott. A tükör kilendítette a jobb karját, és a kanyargó ösvény felé mutatott. A mókuslány letért a jelzett rányba. Alig tett néhány lépést, amikor hangos ásítás ütötte meg a fülét. Körülnézett, de senkit se látott. Már tovább akart menni, ám ekkor még hangosabb ásítás ejtette ámulatba. Tán csak nem a kút ásítózik így? — fogott gyanút Panni. Óvatos léptekkel közeledett a mohalepte kúthoz. De hirtelen elálmosodott. S még a kútnál is hangosabbat ásított, majd ledőlt a fűbe aludni. A lapos kő alól azonban, amit párnának vélt, parányi kígyó kúszott elő.

— Jó reggelt, Napraforgó! — köszöntötte Pannit.

— Jó reggelt! — futott ki a mókuslány szeméből az álom.

— Hova-hova?

— Ne is kérdezd! — sóhajtott Panni. — Azt hiszem, eltévedtem.

— Nem is kérdezem — mosolygott nyájasan a fehér kicsi kígyó. — Úgyis tudom, hogy Naplovag csábított ide.

— Jaj — fakadt könnyekre Panni —, mennyire szeretem őt! Napraforgóvá lettem miatta, de alig változtam át, máris eltűnt előlem. Hasztalan bolyongok azóta. Se kastély, se lovag, csak kietlen pusztaság!

— Egyet se búsulj! — vigasztalta a mókusleányt a fehér kicsi kígyó. — Én vagyok Naplovag kincstárnoka. Megbízott, hogy fogadjalak, és birodalmába elvezesselek.

Panni szökdécselni kezdett, mint valami gumilabda. Nem sajtott már a talpa, álmoság se gyötörte többé.

— Menjünk! — tapsikolt örömeiben. — Vigy hozzá minél hamarabb!

A kincstárnok-kígyó elfordította mellényén a gyémántgombot, és így szólt:

— Jöjj utánam, kedves Napraforgó!

Együtt ereszkedtek le a mohos kútba. Alig fordultak egyet jobbra, kettőt balra, csikorogva tárult fel előttük a vaskapu. A nyirkos, föld alatti folyosó a szabadba vezetett. Kinn sütött a nap. A dimbes-dombos utcácskákat tarka ruhás sokaság lepte el. A térségen hintók várakoztak és deli lovagok ülték meg a díszes paripákat.

— A királyné! — morajlott végig az ámulat a tarka ruhás tömegben.

— Mi történik itt? — kérdezte Panni a kincstárnok-kígyótól.

Hát amint jobban odanézett, a kígyó helyén fehér parókás törpét fedezett föl. Panni első rémületében menekülésre gondolt. De a törpe nagy hirelen csavart egyet a gyémántgombján, és vidáman felkiáltott:

— Én, a mókamester, elrendelem, hogy kezdődjék el a játék!

Hipp-hopp, a mókusleány máris a száguldó hintóban ült. És mintha csak beleszületett volna a selyembe-bársonyba, elhúzta az ablak függönyét, és kecses intetéssel válaszolt az őt éljenző sokaságnak.

A JÓINDULATÚ ROBOTFIÚ

Mókus Pali addig ment, mendegélt, míg egy napraforgóföldhöz nem ért. Száz meg száz napvirág fordította szép fejét Naplovag felé. Mind úgy mosolygott, mint az elvarázsolt mókusleány. Pali akkorát kacagott a lányok balgaságán, hogy a csörgedező patkák is abbagyta sietését és megállt. Tudni akarta, ki nevet ilyen kárörömmel.

Palinak az volt az első gondolata, hogy visszafordul és megmondja Panninak, hány meg hány napraforgót bolondított el Naplovag. Ám alig tett néhány lépést, máris elrestellte magát. Dehogyan keseríti éppen ő szegény kis Pannit! S amint lenyomta az ágaskodó káröröm fejét, nyomban egy közmondást talált. Kéznel levő noteszébe föl is jegyezte, hogy: HALLGATNI ARANY. Van így — tűnődött, odahagyva a napraforgó erdőt.

Egyszer csak gyermekhang-csilingelés ütötte meg a fülét. A fehér törzsű nyírfák között kergetőzött, játszott az esetlen medvebocs, a sunyi léptű rókakölyök meg az álmos szemű oroszlánfiú. A világ minden tájáról érkező gyermekek hancúroztak az óriás parkban. Szürke egerek fújták szakadatlanul az arany harsonát s fekete estélyiben macska verte a gépzongora billentyűit. A szökőkút mellett ácsorgó bohóc léggömböket kínált. Valahonnan vaníliás cukor illata áradt, és Pali egy-két szökeléssel a porcelánkád előtt termett. Kiemelt belőle egy fátolruhás vattacukrot s kezében a cukorfelleggel vidáman lépkedett tovább. Tekintete gyönyörködve rebent az óriáskerékről a hullámvasútra, azután a körhintára és játékreplőkre siklott le a csúzdán, tapadt a hattyúcsónakra.

— Hogy mulatsz, Pali? — tette vállára a kezét valaki.

Pali a kéz gazdájára nézett. Egy jóindulatú robotfiút látott maga előtt.

— Honnan tudod a nevemet?

— Egyszerű — bökött a saját homlokára a robotfiú. — Rád nézek, és számolni kezdek. Egyből megmondom a neved, életkorod, összegezem minden szellemi javadat...

— Mit?

— Minden szellemi javadat. Ja, persze... A nyelveket, amikből megjegyeztél valamicskét, a mateket, amiből tűrhető vagy, a történelmet, amiből sajnálatosan lemaradtál. Ha kedved tartja, meghívlak egy kis sétára. Borúra derű, mondják minálunk. Aki itt se feledi bánatát, azon már a játék sem segít.

— Rajtam még segít? — bizonytalanodott el Mókus Pali.

— Szedd össze magadat, barátocskám! — mondta a robotfiú. — Búsuljon a ló, elég nagy a feje.

— Reccs! — vágta rá Pali bosszúsan. — Nem vagyok kíváncsi a kölcsönvett bölcsességre. De azért sétálhatunk.

— Sétálhatunk — udvariaskodott a jóindulatú robotfiú, és elkísérte Palit a fényes feliratot villantó tábláig.

Pali sivalkodó gyermekek között tört utat magának, hogy kibetűzze a szöveget. VIGASZVÁROS — olvasta fennhangon. Meglengette lompos farkát örömeiben és átugrott a bejáraton. Újabb felirat fogadta: HA BÁNATOS VAGY, TUDD MEG, MINDIG VOLT ÉS LESZ NAGYOBB BÁNAT A TIÉDNÉL.

Palit meghatotta a robotfiú figyelmessége. Úgy látszik, nem maradt nyomtalan a mókusleánnyal történt találkozás. Még egy robotfiú is észreveszi rajta, mekkora bánat emésztí. Pali nem tévovázott többé. Teljes testhosszal vetette be magát Vigaszvárosba.

Jancsik Pál

Pillangótánc

Csupa szín,
 csupa hím,
 csupa fény, csupa kellem.
 Villan a láncuk,
 illan a táncuk
 ott, hol a nyár heve jár,
 lány szele száll,
 tovalebben.

Fura lánc,
 csoda tánc,
 ütemét ki se tudja követni.

Tovaszáll hűs dallama
 kis madarak picit torkán.
 Zsong a nagy erdő,
 zeng a világ,
 ring a virág
 meg a fű meg az ág
 dúdolván.

Ugye szép, ugye jó,
 ugye nincs több ily ragyogó lánc,
 mint e vidéken,
 friss hegyi réten
 szertecikázó pillangótánc.

Beke Sándor

Ábécéiskola

(II.)

Beke Olivérnek

Fagyöngyös fán fajdkakas,
fakoronán félve fészkel.
Falánk farkas feni fogát
fehérholdas fehér fényben.

Galagonyagallyon gébics,
gesztenyefán gerle gubbaszt.
Gólya gázol, gúnár gágog,
galambdúcban gáláns galamb.

Gyermekek, gyöngytyúk, gyíkocska,
gyapjas gyepen gyöngyharmat.
Gyöngyi, Gyula gyönyörködik
gyöngyvirágban, gyopárban.

Harangvirág, hangaszál,
holdfényben hattűbál.
Hajnalcsillag, hajnalmadár,
Hanga, Helga hazatalál.

Íjjal ijeszt, indul, illan
indán imbolygó indián.
Imre ivókürtből iszik,
impalát idomít idomár.

Juhlegelőn juhászkutyák,
jődögélő jámbor juhnyáj.
Juhászbojtár juhászbotján
jövőt jósol, jót jövendő.

Kecses kecskegidát kerget
kert közepén kuvasz kutya.
Kalamajkás koncertjével
kecsegtető kecskebéka.

Lilla lampiont lóbál,
lobogót lenget Lóránd.
Lengén lengő ladikon
Lilla, Loránd-liliom.

Péter Katalin rajza
